Casa de vacanţă

de Balin Feri

Era sâmbătă dimineaţa, aşa că stăteam tolănit pe o terasă la marginea parcului şi îmi savuram cafeaua. Lumea dormea încă, rareori trecea câte o maşină pe drum, puţinii trecători ce ieşiseră să dea ochii cu noua zi păreau încă adormiţi şi până şi vrăbiuţele din parc păreau să moţăie.

M-am uitat iarăşi la ceas, stăteam deja de un sfert de oră şi nici urmă de Daniel, deşi m-a trezit spunând că vrea urgent să-mi vorbească. Până la urmă se pare că nu era chiar atât de urgent…

Ma bătea deja gândul să mă întorc acasă şi să mai trag un pui de somn, când a oprit un taxi şi a coborât prietenul meu. Mi-a fost de ajuns să-i arunc o privire cât să-mi dau seama că nu închisese ochii de cel puţin două zile, avea trăsăturile obosite şi cu cele două cearcăne accentuate ar fi fost primit fără rezerve la orice zoo pe post de panda. Nici măcar o privire nu mi-a aruncat până nu şi-a primit cafeaua comandată şi nu a sorbit o gură sănătoasă. Îi tremurau mâinile într-un asemenea hal încât reuşise să-şi scoată ţigara din pachet de-abia la a treia încercare. După câteva fumuri inspirate până în fundul plămânilor păru în sfârşit mai relaxat, s-a lăsat pe spate şi a început cu scuzele de rigoare:

— Iartă-mă că te-am dat jos din pat la prima oră, dar trebuie neapărat să-ţi vorbesc. Fii atent, ţi s-a întâmplat vreodată să simţi că îţi pierzi minţile? Hei, nu râde, serios că nu-i de râs!

S-a oprit o clipă din vorbit aruncând o privire împrejur căutând parcă ceva, a râs apoi nervos.

— Încă tot aştept să apară de undeva ăştia de la camera ascunsă. Fii atent. Ţii minte că ţi-am povestit acum vreo jumătate de an că am găsit un teren de cinci-şase hectare?

Am dat din cap aprobator, doar mă bătuse la cap

câteva zile să-l cumpărăm împreună.

— Ei bine, am cumpărat pământul acela. O zonă superbă, pădurea acoperă cam două hectare, la marginea proprietaţii trece un pârâu, localnicii spun că se pot prinde păstrăvi. Mă rog, nu despre asta vreau să-ţi vorbesc. Am fost pe acolo acum două luni, doar în trecere, atât cât să mă asigur că nu s-au apucat localnicii să-mi taie din pădure. Toate erau cât se poate de în regulă, mă gândeam atunci la cât voi avea de umblat şi câtă şpagă va trebui să dau până să obţin autorizaţiile necesare să-mi ridic acolo o cabană... Uite că până la urmă nu trebuie să umblu deloc. Acum trei zile, când am ajuns acasă seara, am găsit în poştă o amendă. Zdravănă. Am râs fiind convins că e o greşeală, eu nu am construit niciodată nimic, cu atât mai puţin fără autorizaţie. Aşa că alaltăieri m-am dus la primarie şi m-am luat de ăia făcându-i în toate felurile într-un discurs în care termenul cel mai frecvent şi mai puţin jignitor a fost cel de incompetent. Când eram mai pornit, apare de undeva un funcţionar şi-mi pune în mână o poză, uite asta.

M-am uitat la poză. O casă cu etaj, uşă de stejar sculptat la intrare, terasă, geamuri termopan cu rame din lemn sau o imitaţie foarte nimerită. În spatele casei, la câţiva metri, se vedea pădurea.

— Pentru casa asta am luat eu amenda. A fost construită pe terenul meu. Ieri m-am suit în maşină şi m-am dus până acolo. Localnicii susţin că ei nu au văzut pe nimeni şi că nici nu ţin minte să fi urcat încolo maşini cu materiale. Chiar mai mult, văcarul satului susţine sus şi tare că acum două săptămâni încă nu era nicio casă pe acolo, trecuse cu ciurda şi ar fi observat. Nea Vasile, dulgherul, tu nu-l cunoşti, zice că acum câteva zile, să tot fie vreo zece, a văzut o lumină pe acolo. L-am luat la întrebări, aşa am aflat că de fapt văzuse ceva într-o noapte, o lumină care venea de undeva dinspre apus şi căzuse printre copaci. Am întrebat şi pe alţii, dar tot ce au făcut a fost să mă lămurească în privinţa lui nea Vasile. De când s-

a pensionat bea cam mult, aşa i se întâmplase şi să se întâlnească într-o noapte în faţa casei cu părintele Ieremia, ăla de-a murit cu 20 de ani în urmă şi după cum susţine fostul dulgher, acest amănunt nu l-a împiedicat pe bunul părinte să stea întreaga noapte cu el la băut de ţuică de prună şi jucat filcău. Cert este că există casa. Cineva a construit-o, chiar dacă nu se ştie cine, când şi de ce. Am cerut un hârleţ şi o lopată de la primarul satului, este un om de bună-credinţă deşi el a fost cel care informase autorităţile judeţene de apariţia unei case pe deal. M-am întors la casă şi am săpat o groapă de aproape un metru, chiar lângă perete. Ce te uiţi aşa la mine? Voiam să găsesc urme de moloz, de mizerie, ceva rămas de pe urma şantierului şi acoperit cu pământ înainte de a fi plantată iarba înapoi. Nicio urmă. Chiar mai mult, casa nu are fundaţie. Sub casă este pământul intact şi chiar şi iarba e acolo încă, atâta tot că s-a îngălbenit de când stă fără lumină. E ca şi cum ar fi aşezat cineva casa de-a gata. Înăuntru este chiar şi mobilă, aranjată cu gust. Casa este legată la apă, am făcut şi pipi şi, din reflex, am tras apa. Curge. Apă curată, limpede, deşi nu iese nicăieri nicio ţeavă afară, dacă nu cumva au săpat o fântână sub casă şi au băgat un hidrofor. Funcţionează şi canalizarea deşi nici conducta de scurgere nu iese pe nicăieri şi nici nu am văzut să se fi săpat undeva un puţ colector. Îţi mai zic? Arde lumina. Casa e legată la curent, firma de electricitate nu ştie nimic, nu au nicio reţea în apropiere, înăuntru în casă nici pomeneală de generator. Aşa că m-am întors aseară chiar mai nelămurit decât am fost dimineaţă. De asta mă şi gândisem că o fi o glumă făcută de cine ştie cine. Până una alta, trebuie să mă duc să plătesc amenda, ori să-i las pe cei de la primărie să demoleze construcţia. Oricum voiam să fac acolo o cabană, ceva în genul ăsteia, aşa că o voi păstra, rămâne să mă înţeleg cumva cu firma care s-a ocupat de construcţie, asta pe când s-o arăta cineva la faţă.

Păi da, ăsta-i bunul meu prieten Daniel Cercel. Are

noroc ca nimeni altul. Cumpăra un teren şi cineva din greşeală îi construieşte o casă. Doamne, de ce nu mă păcăleste şi pe mine lumea aşa?

— Am fost atent, Daniel, impresionantă poveste. Ce nu înţeleg eu este motivul pentru care a trebuit să fiu dat jos din pat la prima oră. Ce voiai? Să te consolez că te-ai ales cu o casă de vacanţă? Să te felicit?

— Hai măi, de ce eşti aşa? Eu am vrut să-ţi povestesc pentru că sincer mă nelinişteşte ceva. Ştii bine că nu-mi plac surprizele şi dacă e să am noroc, atunci prefer să câştig bani la loterie şi să-mi construiesc o casă aşa cum vreau eu. Treaba asta îmi pare dubioasă şi nu vreau să am de-a face cu ea.

— Vinde-o. După ce plăteşti amenda, dacă obţii şi autorizaţiile necesare cât să fii cu actele în regulă, o pui în vânzare, doritori se găsesc.

— Să ştii că aşa am să fac. Este ceva în neregulă cu toată treaba asta. Nu sunt eu nici bisericos, nici nu cred în fantome, nici măcar în cele de preoşi, nu am nicio treabă cu ştiinţele, cu atât mai puţin cu cele care încep cu para… şi nu am citit o carte sf niciodată, dar treaba asta nu-mi place. Tu simţi când cineva te priveşte? Eu senzaţia asta am avut-o când am intrat în casa aia şi…

Am aşteptat să continue, dar se pierduse în gânduri. După câteva minute şi-a ridicat iarăşi privirea spre mine şi am fost surprins să văd în ochii prietenului meu că se simte hăituit.

— Şi ce?

A tăcut o bună bucată de vreme, apoi s-a întins şi şi-a pus mâna peste mâna mea.

— Mă cunoşti de o viaţă, am copilărit împreună, am făcut toate trăsnăile din tinereţe împreună. Am fost la nunta ta şi am fost de faţă şi când ai divorţat. Tu mi-ai fost naş şi mi-ai botezat copilul. Îmi eşti mai apropiat decât fratele, aşa că te întreb pe tine, spune-mi, crezi că e posibil să fiu nebun? Să sufăr de halucinaţii? Există vreo boală care să se manifeste prin a vedea lucruri imposibile?

— Din câte ştiu eu, nu eşti nebun, altfel nu ai fi prietenul meu. În privinţa bolilor, ce-aş putea să spun? Există de toate felurile, de le-ar lua ăla cu cornițe. De ce mă întrebi?

— Fii atent, îţi spun ceva, dar dacă vei râde de mine, îţi promit că nu mai vorbesc cu tine toată viaţa.

— Măi să fie, e chiar aşa de gravă treaba?

— Da, este. Pentru mine este. Dacă ai fi fost tu în locul meu ai considera şi tu la fel.

— Bine, bine, promit că nu râd.

— Mda, văd că deja râzi şi încă nici nu am spus nimic. Treaba ta, eu te-am avertizat. Îţi spun pentru că numai în tine mă pot încrede. Casa aia trăieşte.

Sincer, nu mi-a venit să râd. Îl vedeam mult prea tulburat pe Daniel, aşa că, în loc să zâmbesc, am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă.

— Cum adică trăieşte?

— Ţi-am zis că am săpat lângă perete? Chiar lângă perete, ajunsesem la aproape un metru în adâncime. Poate aş mai fi săpat, dar m-am oprit din cauză că... din cauză că...

A tras adânc aer în plămâni, dar cuvântul tot nu voia să iasă. Nu l-am văzut aşa agitat niciodată. Parcă era alt om, nu cel pe care îl cunoşteam de atâta vreme. Până la urmă s-a adunat şi chiar dacă se bâlbâia îngrozitor, ceea ce nu mai observasem la el în nicio altă ocazie, a continuat:

— Di din ca-ca-cau cauză că sss-a s-a miş-miş-miş... mişcat.

— Cine s-a mişcat?

— Ca-ca-casa.

— Mai să fie! Cum s-a mişcat? Ca la cutremur?

Nu mi-a răspuns multă vreme. Şi-a aprins altă ţigară, a mai băut o gură de cafea şi m-a privit vreme îndelungată. Când a deschis iarăşi gura, părea să fi depăşit momentul de criză.

— Da, ceva în genul acela. Nu ştiu sigur dacă se mişcase atunci ori mi s-a părut, în orice caz sărisem afară

din groapă şi nu mi-a venit să mai intru la loc. Mi-am zis că sigur mi s-a părut numai, aşa că am lăsat lopata din mână şi am intrat în casă. Uşa era deschisă, avea o încuietoare, dar nu era nicio cheie. Am căutat destul de mult când m-am decis să plec, dar degeaba. Aşa că am lăsat uşa deschisă cum am găsit-o.

— Bine mai, dar dacă ţi s-a părut numai că s-a mişcat, atunci de ce erai aşa speriat?

— Tocmai aici e buba. Când am ieşit afară m-am convins că se mişcase. Mă dusesem să iau lopata şi hârleţul pentru a le înapoia primarului, erau acolo unde le lăsasem, lângă groapă. M-am apucat s-o acopăr, chiar aruncasem vreo trei-patru lopeţi până să-mi pice fisa şi să plec în grabă de-acolo. Am fugit în aşa hal încât am uitat până şi de maşină, o lăsasem la marginea pârâului.

— De ce anume ţi-ai dat seama? De ce ai fugit? Zi, dom’le, odată, că-mi scoţi peri albi.

— A, da, de ce am fugit… Casa era la patru-cinci metri de groapă. Cât am fost înăuntru s-a dat mai încolo.

— Cum dracu’? Hai măi, fii serios! Chiar vrei să cred aşa ceva?

Era serios, al naibii de serios, chiar speriat bine.

— Eu speram nu numai să mă crezi, ci chiar să-mi dai vreo explicaţie logică. Casa s-a dat mai încolo, nu glumesc. A rămas o porţiune de câţiva metri pătraţi de iarbă galbenă între groapă şi casă. Uite, ştiu că este ceva incredibil, şi dacă tu mi-ai fi povestit aşa ceva, nici eu nu credeam. Ştiu că aşa ceva este imposibil, dar atunci când vezi cu propriii ochi e mai greu să spui că nu se poate.

Trebuia să-l liniştesc cumva, aşa că i-am servit o explicaţie care, la o analiză oarecare, nu ar fi rezistat, eram însă convins că Daniel mă va crede, nu de alta, dar el voia cu disperare să creadă orice, numai inexplicabilul nu.

— Ştii, dacă stau să mă gândesc, de fapt este posibil. Am auzit de un caz ceva asemănător. Un tip oarecare avea o casă, tot aşa, fără fundaţie. Solul era unul dificil, un amestec de argilă şi loess, argila în contact cu apa se

umflă, loessul în schimb are contracţii atât de mari, încât se numesc deja prăbuşiri. Aşa că omul plecase la serviciu dimineaţa şi seara când s-a întors acasă şi-a găsit casa la aproape zece metri, alunecase jos de pe deal.

— Să ştii că asta trebuie să fie! Este puţin în pantă locul şi acolo. Cum de nu m-am gândit la asta! Am tras o sperietură soră cu moartea şi uite că până la urmă se dovedeşte că numai din prostia mea…

L-am lăsat pe Daniel să creadă povestea asta, eu căzusem însă pe gânduri. Am mai povestit câteva minute despre una-alta, apoi am pornit spre casă. Mă gândeam dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi târăsc prietenul până la spital să i se facă nişte analize. Pe de altă parte, mă gândeam şi că nu ar strica să fac o vizită la casa aia, nu era foarte departe, în trei ore cu maşina ajungeam fără probleme, în ciuda faptului că drumul încolo era vai de mama lui. Până la urmă m-am luat cu altele şi când mi-am amintit, după aproape o lună parcă, nu mai avea niciun sens să mă plimb până acolo.

A urmat o perioadă de câteva săptămâni de linişte în privinţa casei. Daniel reuşise să rezolve întreaga hârţogărie, avea acum totul în regulă. Explicaţia dată de mine îl liniştise, dar se ferea totuşi să mai treacă prin zonă. A tot aşteptat să apară constructorii, dar degeaba, nimeni nu venise să revendice lucrarea. Mi-a zis într-o zi la telefon că a pus casa în vânzare şi aşteaptă eventualele oferte.

A şi apărut până la urmă un cumpărător, un oarecare domn Petrescu, mare avocat prin capitală. Deocamdată nu au vorbit de preţ, nu de alta, dar de-abia în weekend putea veni acesta să vadă despre ce-i vorba. Daniel, după cum ţinuse să mă informeze, spera să-i însoţesc, iar eu nu aveam nimic împotrivă.

Două zile, atât am stat în satul acela din Apuseni. Aer curat, oameni primitori şi mâncare sănătoasă. Ne-am cazat la hanul din capătul satului, l-am vizitat pe domnul primar, am fost ospătaţi cu pâine proaspăt scoasă din cuptor, slănina, ceapă şi brânză, aşa cum se cuvine. Mi-a picat mai

bine decât orice bucate alese de la cel mai select restaurant. Linişte cât cuprinde şi eterna toropeală din satele noastre, nu degeaba spunea Blaga că veşnicia s-a născut la sat, aici toate par să dureze de când e lumea şi sunt convins că toate la fel vor rămâne chiar şi când lumea nu va mai fi. Un loc atât de frumos, încât chiar mă bătea gândul să-i propun lui Daniel să-mi vândă mie casa. Nu aveam eu toţi banii necesari, dar i-aş fi dat în timp.

Domnul Petrescu s-a dovedit a fi un tip de gaşcă. Familist convins, venise însoţit de nevastă, copii, un băiat de şase ani şi o fetiţă de trei, doi îngeraşi mici şi blonzi cu imenşi ochi albaştri. Doamna Petrescu, cea de la care moşteniseră ăia mici culoarea părului şi a ochilor, era de-a noastră, din Ardeal. Se născuse undeva în partea Sibiului şi l-a cunoscut pe Petrescu în timpul facultăţii. Dragoste la prima vedere între un moldovean şi o ardeleancă. Nu mă mir, Petrescu părea a fi întruchiparea carismei, pe când ea ar fi putut poza la orice oră pentru Playboy. Copiii se jucau în curte cu imensul ciobănesc al hangiului. Deea, cum ne ceruse să-i spunem, plecase până la magazin pentru câteva mărunţişuri necesare, în timp ce noi ne cinsteam cu soţul ei la umbra nucului bătrân. Avocatului îi spuneam tot Petrescu, nu de alta, dar prenumele îi era tot Daniel şi s-ar fi creat confuzie. După praful drumului şi stresul cotidian al capitalei, eventualul cumpărător era extaziat, cu sticla de bere în mână şi râzând cu gura până la urechi îi spusese lui Daniel că în cazul în care casa arăta la fel de bine pe cât arăta satul de liniştit, atunci poate considera tranzacţia ca şi încheiată, nu de alta, dar el era dispus să dea oricât şi orice cu excepţia soţiei şi a copiilor. Daniel s-a prins în vorbă şi i-a răspuns zâmbind să aibă grijă ce promite, poate îi cere să doneze vreun rinichi. Petrescu nu se lăsă însă speriat de aşa ceva, avea replica deja pe ţeavă.

— Până şi un testicul îţi donez dacă e cazul, mă descurc eu şi cu unul…

Am râs toţi trei la gluma asta. Era o atmosferă relaxată, parcă ne ştiam cu toţii de o viaţă. A ţinut însă

veselia şi buna dispoziţie doar până după-amiază, până ne-am dus la casă. Pe drum, am văzut deja că Daniel se străduia să-şi scoată gândurile aiurea din cap, dar nu aveam cum să-l ajut. Orice aş fi spus, riscam să-l alarmez pe Petrescu, aşa că mi-am ţinut gura. Casa era superbă, arăta exact ca în poza pe care am văzut-o în urmă cu câteva luni, totuşi era ceva diferit, nu ştiu ce anume, poate vreun amănunt care îmi scăpa. Atunci când s-a ivit dintre copacii de pe marginea drumului de ţară, Petrescu s-a oprit de parcă ar fi prins rădăcini, iar Deea nu s-a abţinut să scoată un „Oau" de încântare. Era într-adevăr o casă superbă, nu avea cum să nu-ţi placă. Totuşi unii erau de altă părere. Daniel şi fetiţa soţilor Petrescu. Primul nu s-a manifestat decât cu un spasm involuntar, doar de mine observat, fetiţaâin schimb s-a pus pe bocit din senin. S-au străduit mult şi bine părinţii ei până au potolit-o, dar s-a pus iarăşi pe plâns imediat ce am încercat să ne reluăm drumul. Până la urmă am convenit să rămână Daniel cu ea şi să se joace la marginea pârâului, iar eu să arăt casa noilor proprietari.

Aşa am şi făcut. Nu am putut să nu observ groapa care, între timp, se acoperise cu tot felul de buruieni. Era într-adevăr la câţiva metri de casă şi nu m-am putut abţine să zâmbesc la gândul că acea casă ar fi putut s-o ia la sănătoasa şi să găsim, în locul ei, un teren viran.

Înăuntru toate erau aşa cum mi le descrisese Daniel. Mobila de bun gust, o bucătărie, un salon şi o baie la parter, două dormitoare şi o altă baie la etaj. În bucătărie era un dulap care îmi atrăsese atenţia. O piesă pentru care orice colecţionar ar fi plătit bani grei, avea pe puţin 250 – 300 de ani, era din lemn masiv, stejar sau gorun, sculptat, înalt până la tavan. Un singur defect avea, în ciuda faptului că era atât de vechi, uşa din stânga a părţii de jos avea o crăpătură lungă de câteva zeci de centimetri. Cred că se pricepea şi Petrescu la antichităţi, pentru că a analizat atent dulapul, i-a deschis uşile şi a pipăit formele sculptate în relief.

Nu a fost nevoie de niciun fel de discuţie între cei doi soţi pentru a conveni asupra cumpărării, s-au uitat unul la altul şi au dat din cap zâmbind. Aşadar tranzacţie ca şi încheiată, trebuia doar stabilit preţul şi basta. Erau toate bune şi frumoase şi totuşi ceva se pierduse din atmosfera de dinainte. Mergând spre sat, toată lumea tăcea şi se gândea la ale lui. Chiar şi eu, sau mai ales eu. Observasem ceva în casa aia şi gândul nu-mi dădea pace. Daniel nu intrase, aşa că nu avea cum să observe, iar soţii Petrescu nu aveau de unde să ştie... Eu însă nu puteam ignora amănuntul. În casa aia nu făcuse nimeni curat, niciodată, totuşi nu exista nici cel mai mic grăunte de praf nicăieri, geamurile erau atât de curate de parcă le-ar fi lustruit cineva cu câteva minute înainte şi pe terasă sau pe scările din faţa casei nu era nici măcar o singură frunză uscată, deşi vântul îngrămădise destule cam peste tot în altă parte.

Întorşi la han, încetul cu încetul ne-a revenit buna-dispoziţie de dinainte. Petrescu a făcut o ofertă, Daniel a acceptat-o din prima, şi erau amândoi convinşi că făcuseră o afacere excelentă. Eu, în schimb, n-aş mai fi vrut să stau în casa aia nici dacă ar fi fost ultima rămasă în picioare pe tot pământul. Nu ştiu de ce, dar mă luau fiori reci când mă gândeam la ea.

În seara aceea am avut ocazia să-l cunosc pe nea Vasile, cel care a fost cândva cunoscut ca fiind dulgherul, dar care, între timp, îşi câştigase renumele de beţivul satului. Venise mânat de curiozitate, voia să vadă cum arată domnii de la oraş. După cum îi luceau ochii, era clar că gustase deja ceva bun, nu mult, doar cât să-i fie dispoziţia la cote înalte. Intrase în curtea hanului cu mâinile întinse în lateral, de parcă ar fi încercat să-şi ţină echilibrul pe un fir subţire. Pe mine m-a ochit primul şi venea cu mâinile întinse.

— Aaa, domnii de la capitală! Ce mă bucur, ce mă bucur. Eu sunt Vasile, dulgheru'.

— Încântat de cunoştinţă, nea Vasile, dar eu sunt

prietenul lui Daniel, nu-s din Bucureşti.

Am dat mâna cu bătrânul şi strângerea fermă a mâinii bătătorite mi-a amintit de mâinile tatălui meu, la fel i-au fost şi lui palmele întreaga viaţă.

Nea Vasile nu s-a lăsat deranjat de mica greşeală, m-a bătut prieteneşte pe spate zicând:

— Dublu mă bucur, dublu mă bucur! Eşti ardelean de-al meu!

Poate ar mai fi continuat cu exprimările duble, dar apariţia doamnei Petrescu i-a abătut atenţia în cu totul altă direcţie. S-a îndreptat mândru de spate, în timp ce oasele-i bătrâne pârâiau, s-a şters la gură cu mâneca dreaptă, îndreptându-şi cu acelaşi gest şi mustăţile ce-i creşteau din abundenţă sub nasul cârn.

— Sărut mâinile, Domniţă, sărut mânuţele.

Chiar i le-a sărutat, inutil a încercat ea să se împotrivească.

Într-un sfert de oră nea Vasile era deja perfect încadrat în cercul nostru. Stătea la masă în stânga lui Petrescu şi-l felicita pentru cumpărarea casei. Nu a uitat nici să spună că se bucura, se bucura pentru un astfel de vecin. A zis însă şi ceva ce pe mine m-a făcut să tresar, iar pe Daniel să-şi piardă culoarea din obraji:

— Ehehei, domnul meu, nu toată lumea are o casă picată din stele!

Poate că Petrescu ar fi observat ceva din reacţia noastră la auzul acestor vorbe dacă nu şi-ar fi îndreptat atenţia asupra lui nea Vasile.

— Să ştii, moşule, că într-adevăr casa aia pare a fi ruptă din cer. Îmi place din cale-afară. Acum, că tot e încheiat târgul şi Daniel este om de omenie, pot să spun sincer că am făcut o afacere trăsnet. Numai dulapul acela din bucătărie valorează cât am dat pe toată casa.

Daniel s-a mulţumit să zâmbească:

— Pentru mine, Petrescule, dulapul acela nu avea şi nu are nici acum nicio valoare, aşa că mă bucur ştiindu-vă mulţumiţi.

Seara, când nea Vasile s-a decis, într-un târziu, să pornească spre casă, m-am oferit să-l conduc. Doamne fereşte să-i fi spus că era prea ameţit să poată merge singur, s-a întâmplat însă să nu-mi fie somn şi să am chef de plimbare. Bătrânul a acceptat fericit compania, Deea a dat aprobator din cap, considerând că fac un gest frumos, în timp ce Daniel m-a privit lung, îşi dăduse seama că vreau să-l trag pe nea Vasile de limbă.

Aşa am aflat că moşul chiar credea în vorba cu casa picată din cer. Mi-a povestit pe drum, cu incoerenţa caracteristică oamenilor beţi, că în noaptea cu pricina se întorcea de la biserică după vreo zece rugăciuni. A se înţelege că a fost la crâşmă şi băuse vreo zece pahare. Nu că ar obişnui, dar era ziua lui de naştere, 17 mai. La un moment dat parcă se lumina de ziuă, iar când a ridicat privirea a văzut că era vorba de o „cornetă de-aia de se întoarce”. Aşadar o cometă. Mă rog, un meteorit…

A zburat peste tot satu' şi s-a prăbuşit în pădure, cam pe acolo pe une-i locul de-i zic ţăranii „adunarea haiducilor”. Se aştepta mosu' să ia foc pădurea, dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, aşa că s-a dus liniştit la culcare. Dimineaţa şi-a luat însă drumul încolo şi a şi găsit locul unde picase „corneta”. Culcase la pământ vreo douăzeci de copaci din ăia bătrâni, se vedea şi o urmă pătrăţoasă cu un colţ mai adâncit în pământ şi cu toţi copacii presaţi bine în ţărână. Poate nu şi-ar fi dat seama că a fost casă, dar când se întorcea îndărăt ieşise din pădure chiar lângă ea, înainte nu fusese acolo, atunci apăruse, forma era tot pătrăţoasă, aşa că numa aia putea să fi fost. Dar asta sigur e treaba guvernului ori a americanilor, aşa că nea Vasile nu se băga…

A doua zi, dis de dimineaţă, familia Petrescu pornise la drum. Capitala-i departe, ce să-i faci. Ne-am întors şi noi odată cu ei în oraş, ne-am strâns mâinile, am pupat copiii, îmi deveniseră chiar dragi, şi rămăsese stabilit că de formalităţile de vânzare-cumpărare să se ocupe avocatul, urma să trimită numai actele la semnat lui Daniel.

O vreme m-am tot gândit la povestea lui nea Vasile, dar era prea trasă de păr ca să-i dau crezare. Am intrat totuşi pe internet şi am dat o căutare după fenomene asemănătoare cu cele descrise. O grămadă de informaţii despre comete, asteroizi, meteoriţi şi stele căzătoare. O altă grămadă despre case, dar absolut nicio legătură între astea.

Crezusem că s-a terminat întreaga poveste şi că singura noastră legătură cu acel sat şi acea casă va rămâne Petrescu, nu de alta, dar ne-a promis că nu va trece prin zonă fără să ne caute.

Totuşi n-a fost aşa.

Noi ne-am întors duminică acasă, luni şi marţi trecură fără ceva remarcabil, însă miercuri am fost căutat de un poliţist. Voia să-mi pună câteva întrebări. Am răspuns cât am putut de bine şi voiam să ştiu despre ce-i vorba. Nu, nu era nimic cu casă, doar cu satul. Dispăruse văcarul şi, odată cu acesta, şi mai bine de jumătate din cireadă. Dimineaţa plecase pe câmp, ca în toate zilele de dinainte, seara s-au întors însă numai câteva văcuţe, fără el. Ţăranii crezuseră un timp că acesta s-a decis să devină haiduc peste noapte şi le-a furat vacile, numai că nu avea cu ce să le fi transportat, era vorba de aproape treizeci de vaci, cu ele pe jos nu putea ajunge prea departe, şi totuşi nu era nici urmă de el. Au răscolit pădurea, au întrebat în satele vecine, dar degeaba, nici nu au găsit nimic, nici nu a văzut nimeni nimic. Poliţia, în disperare de cauză, ne interogase şi pe noi, nu de alta, dar eram ultimii străini ce trecuseră pe acolo. Tot degeaba însă efortul, nu găsiseră nicio pistă de urmat, câteva zile au mai apărut tot felul de articole în ziarele locale, apoi cazul a adormit.

După vreo două săptămâni, pe la jumătatea lui octombrie, dădusem într-un ziar peste o informaţie care mă neliniştise. Dispăruseră doi băieţi dintr-un sat vecin cu satul unde era casa. Amândoi erau cunoscuţi de autorităţi ca fiind certaţi cu legea, dăduseră câteva spargeri, furaseră mărunţişuri de prin magazine sau din

gospodăriile celorlalţi, îi ştia lumea de găinari. Ultimul care îi văzuse a fost un vecin al lor, acesta spunea că plecaseră spre pădure cu ceva mai bine de o oră înainte să se întunece. De întors nu s-au mai întors, de găsit nu i-a mai găsit nimeni, nici de auzit nu s-a mai auzit de ei. Or fi fugit în America...

Pe la sfârşitul lunii m-a sunat Daniel, doar cât să mă anunţe că a vorbit cu Petrescu şi să nu-mi fac program pentru vineri seara, că vine ăsta cu contractul la semnat, aduce şi un prieten care este notar, şi vor să petrecem seara împreună, undeva, într-un local.

Ne-am dus la Paradis Caffe, un locşor liniştit, discret. Notarul s-a dovedit a fi un om mai dificil, avea o doză bună de aroganţă şi se străduia inutil s-o mascheze. La glumele făcute de noi râdea de complezenţă, în discuţii nu se băga, prefera să ne contemple pe noi şi pe ceilalţi clienţi cu privirea zeflemitoare a unuia conştient de superioritatea sa netă. La un moment dat simţeam că de mai stau mult în preajmă ori voi ajunge să-i spun una directă cât să mă ţină minte ori pur şi simplu îi trag una peste ochi fără niciun avertisment. Aşa că am preferat să plec. Era destul de târziu, aşa că s-au ridicat toţi de la masă, Petrescu a achitat întreaga consumaţie pe motiv că aldămaşul trebuie plătit de cel care consideră că a făcut afacerea mai bună.

Daniel i-a invitat să meargă la el pentru a dormi, dar cei doi au refuzat politicos, spunând că nu le este somn, nici nu sunt obosiţi, aşa că vor încerca să ajungă până la casă pentru a lăsa câteva provizii, apoi vor pleca la drum spre capitală. Nu ştiu ce au făcut, ce n-au făcut, cert este că după două zile m-a sunat Deea. Ea reţinuse numărul meu de telefon din pură întâmplare şi mă apelase în disperare de cauză. Soţul ei nu se mai întorsese acasă. L-am anunţat pe Daniel de cele întâmplate şi ne-am dus împreună la poliţie să anunţăm dispariţia. Am fost interogaţi, apoi s-a deplasat un echipaj până la faţa locului. La câteva sute de metri de casă au găsit maşina de teren a lui Petrescu, dar de ei nici urmă. Ţăranii nu-i văzuseră

venind, iar maşinii nu-i acordaseră importanţă. Încă doi oameni dispăruseră şi nimeni nu ştia nimic. Mie îmi ajunsese povestea asta până peste cap. Am vorbit cu Daniel, am încercat să-l conving că, într-un fel sau altul, casa asta are legătură cu ce se întâmpla. Fără succes, el era convins că cineva îi omorâse pe amândoi crezând că au bani mulţi la ei şi că a îngropat cadavrele pe undeva prin pădure. Poliţia se apucase serios de investigaţie, dar tot degeaba, nu avansa niciun pas, în nicio direcţie. Au ajuns până la a interoga inclusiv personalul de la Paradis Caffe şi pe toţi cei care aveau cazier în zonă, dar degeaba. Nicio urmă, nicio pistă, nimic. Zero barat. Cu Deea vorbeam zilnic la telefon, îmi cerea mereu noutăţi, dar nu aveam ce să-i spun. Aş fi putut să-i vorbesc despre ce îmi povestise Daniel sau nea Vasile, dar îmi era teamă că mă va crede ori nebun, ori mă va acuza că l-am lăsat pe Petrescu să se ducă acolo deşi ştiam că ceva nu-i în regulă. De câteva ori mă bătuse gândul să scriu la un ziar, am renunţat însă, mi-am dat seama la timp că m-aş face de râs în cel mai bun caz…

Aşa că n-am făcut nimic până la jumătatea lui noiembrie. Atunci m-am trezit la uşă cu Deea şi cu copiii. Era hotărâtă să meargă la casă şi să răscolească tot satul până îşi găseşte soţul. Am potolit-o cu greu, până la urmă a admis că responsabilităţile ei principale sunt faţă de ăia mici şi că acolo unde poliţia nu a găsit nimic, puţin probabil ca ea să găsească ceva. În Bucureşti nu voia să se întoarcă, cel puţin nu atât timp cât nu afla ceva cert în privinţa soţului ei. A vrut să meargă la hotel, dar nu am lăsat-o. Nu stau eu foarte bine financiar, dar de bine, de rău am o casă cu cinci camere, aşa că puteau sta liniştiţi la mine.

După o săptămână de ascultat cum întreabă copiii de tatăl lor, m-am decis să mă apuc serios de investigaţii. Nopţi întregi mi-am petrecut înţa calculatorului căutând după întâmplări similare. Am listat zeci de mii de dispariţii inexplicabile şi căutam legături între cazuri. Încet-încet s-a

conturat o imagine. Am reuşit să localizez nu mai puţin de 12 zone, numai în Europa, unde în decurs de câteva luni au dispărut mai multe persoane în nişte condiţii cel puţin bizare.

Cel mai ciudat caz se întâmplase undeva în Irlanda. Un cuplu de tineri îşi cumpăraseră o casă, undeva departe de oraş. S-au mutat acolo. Prima noapte şi-au petrecut-o în casa celui mai apropiat vecin, nu de alta, dar noua lor locuinţă nu era mobilată. Dimineaţa au pornit împreună spre casa lor, s-au despărţit la uşă, el intrase să se apuce de amenajat locul în aşteptarea maşinii cu mobila în timp ce ea îşi propusese să ajungă la cel mai apropiat magazin. Nu făcuse nici zece paşi, după cum declarase, când şi-a amintit că nu luase bani. S-a întors să-şi ia portofelul, dar soţul ei nu mai era de găsit. Dispăruse din casă fără urma. Iarăşi o casă. Am găsit şi o fotografie a casei pe internet, dar nu avea nicio legătură, nici cea mai mică asemănare cu casa de aici. Totuşi evenimentele păreau similare cam în toate cele 12 zone. În Irlanda dispăruseră în decurs de şase luni cinci bărbaţi, o femeie, trei copii şi doi cai, animalele aparţinuseră chiar omului sub acoperişul căruia îşi petrecuse cuplul prima noapte.

În Italia, dintr-o localitate de munte dispăruseră nu mai puţin de cincisprezece copii şi un profesor într-o excursie făcută cu şcoala, apoi au dispărut doi tineri de 23 de ani şi un vânător împreună cu cei patru câini ai săi. Aici nu era vorba de niciun fel de casă, dar toate astea s-au întâmplat în numai două luni.

Mai aveam şapte dispariţii în Turcia, cinci în Uzbekistan, cinci în Spania şi aşa mai departe. Cu excepţia cazului din Italia, toate celelalte aveau legătură cu o anumită casă, cel puţin una dintre dispariţii în fiecare caz se întâmplase în interiorul unei case anume. Toate aveau poze, dar nu semănau între ele, totuşi ceva îmi spunea că exista o legătură, numai ca eu nu reuşeam să văd care. M-am decis să exclud cazurile din Italia, nu păreau a se încadra în tipar. Primul lucru pe care îl făcusem când am

început să mă ocup de caz, a fost să pun pe internet, în toate locurile posibile, câte o fotografie cu casă, cerând celor care recunosc construcţia să mă contacteze. Văzând însă atâtea case diferite, începusem să fiu convins că din direcţia asta nu se va adăuga nimic nou la investigaţia mea. Cu atât mai surprins am fost când m-a sunat un domn din Timişoara. Zicea că el cunoaşte foarte bine casa din imagine, ba chiar că aceasta îi aparţine. I-am spus că e ceva important şi că aş vrea să văd casa dacă îmi permite. Am primit acceptul de a-i face o vizită, aşa că m-am scuzat faţă de Deea că o las singură în casa mea câteva zile, i-am spus că voi fi plecat în interes de serviciu şi am plecat să văd casa.

Domnul Nagy m-a întâmpinat în faţa gării, după cum ne-am înţeles. Era singurul loc cunoscut de mine în Timişoara, aşa că îl rugasem să vină să mă ia de acolo. În clipa în care i-am văzut casa am ştiut că încep să mă apropii de găsirea explicaţiei. Casa nu era asemănătoare cu cea cunoscută de mine, nu, nici gând. Era identică, acelaşi colorit, până la ultima nuanţă, geamuri milimetric de aceeaşi dimensiune şi uşa de la intrare, până la cel mai mic amănunt, identic sculptată. Aici însă se depunea praful pe pervaz, erau urme de mâini pe sticla ferestrelor, înăuntru se vedea că e locuită casă, totuşi fiecare obiect îşi avea corespondentul exact. În bucătărie trona imensul dulap sculptat şi pe uşa din stânga se întindea o crăpătură de câteva zeci de centimetri. Domnul Nagy, văzându-mă cât de atent cercetez dulapul, mi-a spus că-i de vânzare, în cazul în care mă interesează.

Câteva clipe m-am simţit tentat să-i povestesc motivul vizitei mele, m-am răzgândit însă ştiind că nu voi fi crezut. Când m-a întrebat de unde aveam fotografia aceea i-am răspuns că o descoperisem întâmplător şi că mi-a plăcut casa atât de mult încât voiam să-mi fac una la fel. L-am rugat să mă lase să măsor câteva detalii, toate astea pentru a fi convingător. Nu a fost nevoie însă, m-a crezut, şi pentru a mă scuti de efort mi-a oferit un rând de planşe

ale casei pe care le avea încă de când o construise. I-am mulţumit frumos, m-a condus afară, am urcat în maşină, apoi m-am gândit să mai pun o întrebare:

— Domnule Nagy, permite-mi să te mai întreb ceva. Te rog însă să tratezi problema cu seriozitate, chiar dacă nu are nicio legătură cu casa şi cu motivul pentru care sunt aici. Ştii, prin oraşul meu, în ultima vreme au dispărut câţiva oameni în mod inexplicabil. S-a întâmplat aşa ceva şi pe aici în ultima vreme?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar întreabă la o adică la poliţie, ştiu ăia mai multe despre chestii de-astea. Singura dispariţie despre care ştiu eu este a lui Rex.

— Cine-i Rex?

— A fost câinele meu, mi l-a furat un nenorocit cât am fost la nuntă la fii-mea.

— Când a fost asta?

— Acum câteva luni, să tot fie vreo patru-cinci. Stai că ştiu exact, pe 17 mai. Are vreo importanţă?

— Nu, nu are. Mulţumesc mult pentru tot. Sănătate şi numai bine.

Pe drumul de întoarcere jubilam în sinea mea. „Te-am prins, nenorocitule. Avea dreptate Daniel, eşti viu. Mai rămâne să aflu cum să fac să nu mai fi”.

M-am dus direct în satul acela. L-am chemat pe nea Vasile să vină cu mine, dar când a auzit că-i vorba de mers la casă l-a pufnit râsul.

— Acolo mai greu, domnul meu. Casa nu mai este. Acum două nopţi au demontat-o americanii şi au dus-o în altă parte. Am văzut eu lumina când a decolat avionul de acolo, s-a ridicat pe verticală, apoi a luat-o aşa, de-a curmezişu', peste pădure. A rămas numa locu' bătătorit pe unde a stat, pe o porţiune au şi răscolit ăia, zici că pierduseră ceva.

Până la urmă a venit cu mine. Duceam sub braţ un târnăcop, nea Vasile se înarmase cu o lopată. Bombănea ceva cum că le arată el, numa sa puie mâna pe vreun american care vine să planteze case şi să rascolească

câmpii…

Casa dispăruse într-adevăr. Pe locul unde stătuse, chiar în centru, se vedea pământul întors, în rest doar iarba uscată. N-am săpat mult, la douăzeci de centimetri începuserăm deja să dăm de oase. Cele mai multe erau de vită, dar amestecate printre astea am găsit şi ce mai rămăsese din Petrescu şi din notar, precum şi oasele văcarului.

A venit iarăşi poliţia, am fost interogat, apoi lăsat în pace. Oamenii legii căutau acum o organizaţie mafiotă care să dispună de suficiente fonduri şi personal cât să tranşeze câteva zeci de vite într-o singură noapte ori să fure o casă întreagă în două ceasuri.

Eu? M-am întors acasă şi am încercat să uit întreaga poveste. Deea crede că soţul i-a fost omorât de nişte răufăcători, şi eu nu vreau să-i schimb această convingere. Nu am niciun motiv să-i spun adevărul, ar fi o durere inutilă, o rană deschisă acolo unde apăruse deja cicatricea. Au trecut de atunci cinci ani. Copiii îmi spun tată şi eu îi iubesc de parcă ar fi într-adevăr ai mei. Au trecut toate de parcă nici n-ar fi fost, cu Daniel am convenit să nu mai vorbim despre subiectul acesta, mai ales după ce am aflat că pe nea Vasile l-au închis într-un ospiciu când a încercat să înjunghie un consătean care nu credea în ruptul capului că americanii vin noaptea să fure case. Eu mă trezesc însă uneori în noapte şi ascult încercând să aud eventualele mişcări ale casei. E linişte deplină, Deea răsuflă uniform în stânga mea, aşa că uneori reuşesc să adorm la loc. Altă dată prefer să mă dau jos discret din pat, să merg tiptil până în bucătărie şi, în compania unei cafele, să-mi petrec noaptea căutând pe internet cazuri de dispariţii misterioase, cazuri despre case ce apar de undeva din senin.

Într-o astfel de noapte am dat peste o informaţie care m-a determinat să-mi revizuiesc părerea privind dispariţiile din Italia. Un călător pasionat de natură descoperise o grotă într-o stâncă de existenţa căreia nu

ştiuse înainte. Descoperirea datează din perioada disparițiilor, ceea ce mă face să mă gândesc că acel ceva poate lua orice formă, nu doar de casă.

Nu vă încredeţi.